

L' enamorada desesperada

Tinc la vida molt tristeta
sense alegria ni goig
i tan se me'n donaria
que Déu m'envies la mort.

Quan jo n'era petiteta
en tu l'amor vaig posar
i ara no l'en puc entreure
ni amb cadenes del meu cor.

No me venies a veure
passaves pel meu carrer
i ara ma vindràs a veure
i al meu enterro primer.

Quan sentis tocar campanes
aguaita pels carrers
en vorer els llantus dels pares
pares i germans també.

Les germanes niran negres
passaran pel teu davant
i encara que tu no em vegis
te'n farà una pena gran.

Si Déu t'envia una filla
pensa-li posar el meu nom
que quan la cridis en ella
amb mi sempre hi pensaràs.

Quan ma fiquin a la tomba
fixa't be on ma posaran
perquè ma vinguis a veure
la diada de tots sants.

Tinc la vida molt tristeta
sense alegria ni goig
i tant se me'n donaria
que Déu m'envies la mort.

La Caterina

Sota el pont de Lió
una dama hi rentava.
No es una dama, no:
Caterina hi rentava
Odó, sota el pont de Lió.

Passaren tres galans
tots tres la saludaren.
I el mes petit digué:
No digueu res a la dama
Odó.

que si tingués marit
seria castigada.
I al cap d'un ratet
la sogra l'ha cridada
Odó, sota el pont de Lió (2)

Valga'm Déu Caterina
si ets acabada encara
no he acabat ben bé,
me'n falta una murada
Odó,

No haguessis xerrat tant
l'hauries acabada.
Quan casa seu ha estat

al marit ho explicava.
Odó.

L'agafa per un braç,
i en cambra l'ha tancada,
i de tantes que li'n don
per morta l'ha deixada.
Odó, sota el pont de Lió. (2)

Valga'm Déu Caterina
com n'ets tant delicada
per un copet o dos
al llit te n'ets posada.
Odó, sota el pont de Lió.

Alceu-ne el llençol
i després la flassada
i veureu si es copet,
copet o garrotada
Odó, sota el pont de Lió.

N'alça el llençol
i després la flassada
i a sota del llit
la sang hi remullava
Odó, sota el pont de Lió.

La filla del rei

El rei tenia tres filles
totes tres com una plata
El rei s'enamora d'una
Margalida la que em mata

Quan sa mare sent això
la tanca dins una cambra
i li dava per menjar
tonyina i carn molt salada

Ella de set que tenia
per la finestra guaitava
i va veure els seus germans
que amb boletes d'or jugaven.

Oh germans, los meus germans
en tothora us demano gracia
ma voleu dar un tassó d'aiguo
i la gloria us serà dada.

No la beuràs traïdora
no la beuràs no malvada
no haguessis volguda de ser
de ton pare s'estimada.

Ella de set que tenia
llàgrimes de sang plorava
i va veure lo seu pare
que amb los seus comtes anava.

Oh pare lo meu pare
en tot hora us demano gracia
ma voleu dar un tassó d'aigua i la gloria us serà dada.

Correu comtes, correu patges
aigua a ma filla estimada
que el primer qui serà dalt
ma corona haurà guanyada.

Quan foren a dalt los comtes
la veren que badeiava
Els àngels li feien llum
la verge la coronava.

Son pare morí i fou sant
sa mare fou condemnada
i ella se'n puja a lo cel
pels àngels acompanyada.

La dama enganyada

Allà a la vila de Reus
tota la gent n'ha fugit
menos una noble dama
que en te pres el seu marit

- Déu vos guard Càpita
si em tornéssiu el marit..
- Si el marit vols que jo et torni
hauràs de dormir amb mi.

L'endemà a la primera hora
la noble dama surt del llit
treu el cap per la finestra
i veu penjat el seu marit.

- Ai traïdor de Capità,
m'has ben enganyat a mi;
a mi m'has llevat l'honra,
i has penjat el meu marit.

No t'espantis noble dama
que no te'n faltará marit
set-cents homes tinc en armes
podràs triar el mes bonic

I si cap d'ells no t'agrada
podràs casar-te amb mi
tinc la dona malalta
fa set anys que n'és al llit
i si deu no me la mata

jo ja la faré morir.

- No la matis traïdor
no la matis per mi
que així com ho fas amb ella
també ho faries amb mi.

La dama surt per la porta
i en el Rei se'n va a servir.
Un dia troba al Capità
que d'església n'és sortit.

- Déu vos guard capità
vos heu de recordar de mi
atureu-vos càpita!
ara es l'hora de morir.

- Tingueu pietat noble dama
tingueu pietat de mi
- La mateixa que en tinguéreu
en penjar al meu marit.

Ja li'n venta punyalada
la primera el va ferir,
la segona cau a terra ,
la tercera va morir.

- Que Déu sia qui et perdoni càpita
En a tu i al meu marit.

Una dona tota sola

Una dona tota sola no pot fer molt d'enrenou
però si en son vuit o nou
ja s'esmolen sa garrova

L'Amèlia

Malalta esta malalta,
la filla del bon rei.
Els metges la visiten,
però no saben quin mal té.

També hi va sa mare,
ja no hi ha remei.
Filla, la meva filla,
de quin mal vos dolgueu.

Mare, la meva mare,
penso que be ho sabeu.
Metzines me n'heu dades
que em maten el cor meu.

Ai que el meu cor se'm nua
com un pom de clavells (2)

Filla, la meva filla,
d'això vos confessareu,
quan vos 'gheu confessada
el testament fareu.

Totes les meves joies
als pobres donareu.
Totes les meves robes
són per la mare de deu.

Ai que el meu cor se'm nua
com un pom de clavells (2)

Filla, la meva filla,
i a mi que em deixareu.
Mare, la meva mare,
a vos el marit meu.

Perquè el tingueu en cambra
tothora que vulgueu.
Perquè el beseu de dia
tal com de nit ja feu.

Ai que el meu cor se'm nua
com un pom de clavells...

La Pastora

Pastoreta bon jorn, bon jorn
fa bo guardar soleta , y amor!
fa bo guardar soleta

Ai soleta no hi guardi no
hi ha mon germà i mon pare, y amor!
hi ha mon germà i mon pare

Ai! bon gala, deixeu-me anar!
lo meu pare me crida , y amor!
jove galant deixeu-me
lo meu pare me crida

Quant ne van ser fora del bosc,
la bella es posa a riure, y amor!
quan es va veure lliure
la bella es posa a riure.

Ai! de que vos rieu amor?
de que vos podeu riure, y amor!
de que vos podeu riure.

Jo me reia del falcó
quant la perdiu tenia, y amor!
quan la tenia presa
i escapar no podia

Ai! pastora, torna'm al bosc,
cent escuts vos daria, y amor!
cent escuts vos daria.

Ai! ni per cent ni per dos cents
al bosc no tornaria, y amor!
perquè si jo tornava
vos me deshonraríeu. (bis)

La Cecília

Entrant dins es poble
sento un combregar
a can'a Cecília
jo l'he vist entrar

Entrant dins a cambra
-Cecília com va?
-Malament Riera,
malament me va.

-No ploris Riera
que no has de plorar
tinc una germana
t'hi podràs casar.

No estic per germanes
ni per cap germà
que es amb tu Cecília
amb qui em vull casar.

Fes cridar un confés
que me vull confessar
i amb tres parauletes
Cecília expirà.

La treu de ca seu
i al dur-la a enterrar
la deixa allà al terra
i la va besar.

Adéu ma Cecília
ja no em puc casar
Adéu ma Cecília
ja no em puc casar

L'ànima en pena del comte Arnau
Anicet de Pagès de Puig. Figueres, 1843-1902

Tot sol a la cambra
que és niu de pecats
lo comte així parla
deixeu-lo parlar;
-Avui que ja ets morta,
per força em voldràs;
si el cel no m'ajuda,
l'infern ja ho farà !
Ací los meus patges!,
serviu-me aviat;
les armes de pressa,
de pressa el cavall!-
Quan és dalt del poltro
la nit va arribant.
Sabeu on va el comte,
lo comte l'Arnau?

Fa dret a una església
Convent de Sant Joan;
s'hi és morta una monja;
l'enterren demà.
Lo comte l'aimava;
l'amor no era sant;
per no ésser del comte
fugí a lloc sagrat.
Ahir s'hi moria,
amb Déu conversant;
sa ànima els àngels
se'n duïen en dalt,
son cos en l'església
solet l'han deixat.
Què vol doncs lo comte,
lo comte l'Arnau?

Bé massa que ho diuen
sos ulls flamejants!
Ja és lluny de la serra,
ja és prop del pinar,
ja arriba a l'església:
no hi pot entrar pas.

La porta és tancada;
a cops de destrat
Lo comte l'enfonsa;
quan passa el llindar
un baf com de tomba
li fa girar el cap;
amb aigua beneïta
no s'ha pas senyat.
Malhaja lo comte,
lo comte l'Arnau!

La morta és estesa
davant de l'altar,
vestida de monja,
los braços creuats,
rosari a la cinta,
Sant Crist a la mà;
dos ciris llumenen
a cada costat.
Sens por ni respecte
com llop famejant
que aguaita l'ovella
dormida en lo jaç,
lo comte s'hi acosta:
ja hi és al davant.
Déu guardi a la morta
del comte l'Arnau!

La morta du als hàbits
cordons ben nuats;
al comte fan nosa:
se treu lo punyal.
li estripa la roba,
ja troba la carn ,
dels ulls no es contenta,
ja hi posa les mans.
-Avui que ja ets morta,
per força em voldràs;
si el cel no m'ajuda,
l'infern ja ho farà!

El Moliner

No sé ni els anys
que han anat passant
des que d'aquí sóc moliner
les rodes giren, els dies passen
m'he tornat vell i desvalgut.

Hi ha vegades que faig memòria
per recordar si he tingut sort
les rodes giren, els dies passen
i cap resposta ve d'enlloc.

M'he quedat sol i abandonat
dona i infants, tots han fugit
les rodes giren, els dies passen
ara ningú no s'està amb mi.

He sentit dir que em volen fer fora
del poble on visc i del molí
les rodes giren, els dies passen
sense aturar-se i sense fi.

Sota quin sostre hauré de viure
jo ja sóc vell i estic cansat
les rodes giren, els dies passen
i amb ells el jueu també se'n va.

La comtessa de dia

Tinc un defici, ai inclement
pel cavaller que m'ha servit
massa l'he amat m'ha malferit
vull que tothom en tingui esment.

Ara veig que soc traïda
car jo li he dat el meu amor
per ell jo visc en plany i enyor
al llit o quan vaig vestida.

Voldria haver-lo avarament
entre mos braços en una nit
feliç seria en el meu llit
si jo li fos coixí plaent.

Més que Blancaflor ferida
per Floris cerco el seu favor
car jo li ofreno cor i amor
el seny, els ulls i la vida.

Oh bell amic ple de dolçors
quan us tindré vora el meu cor
si amb vos jugués quin bell deport
quin bes el meu més amorós.

Sapigueu que goig hi hauria
si us tingues en lloc del marit
sols que em juréssiu agraït
de fer ço que jo voldria.

La Nina i son germà

A Aragó hi ha una nina
que és bonica com un sol.
Té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.
Ai, amorosa Anna Maria,
robadora de l'amor...
Ai, del amor...

Son germà se la mirava
amb un ull tot amorós.
No fóssim germans, Maria,
mos casaríem tots dos.

Se la pren per ses mans blanques
se la pren tot amorós
a dalt se'n pugen roseta
i en un llit cobert de flors
son germà se la mirava
amb un ull tot amorós
Ai amorosa Anna Maria
robadora del amor.

Ai amor, ai amor meu
plores com ho fa un ocell
T'han deixa't tant grans ferides
que ja no tenen remei.

La guardadora d'un mort

Per ser la filla d'un rei
sóc noia ben desgraciada:
del primer home que he vist
n'he quedat enamorada.

Set anys fa que l'en tinc mort,
tancadet dintre ma cambra,
amb roses i vi del blanc
jo li rentava la cara.

Passen dies, passen nits,
prop de la finestra estava
ja en veu venir un llaurador
que allà a prop un camp llaurava.

-Llaurador, bon llaurador,
escolteu-me tres paraules.

-Senyora parleu parleu,
que sereu ben escoltada.

-Si m'enterreu aquest difunt
en rebreu molt bon paga.

-Senyora doneu-me el mort,
que tindrà terra sagrada.

-Quan la feina tingueu feta,
veniu, veniu a ma cambra,
que la paga que us daré
no és moneda d'or ni plata.

La mort i la donzella

Desperteu-vos, donzelleta
que ja n'haveu prou dormit ;
ara n'ha arribada l'hora,
l'hora que haveu de morir.

Desperteu-vos si dormiu,
desperteu-vos pare i mare,
que jo veig un rostre tal
que no apar persona humana.

Donzelleta com viviu,
com viviu tan descuidada
sens pensar que la mort ve
a l'hora menos pensada.

donzelleta com viviu tan descuidada (x2)

Fugiu d'aquí, cuca fera,
no me'n doneu tal espant,
que jo porto la bandera
de les nines principals.

La bandera que porteu
de res vos servirà ara
perquè tot el d'aquest món
a la mort té de deixar-se.

Donzelleta com viviu tan descuidada
Sens pensar que la mort ve a l'hora menys pensada...
Donzelleta com viviu tan descuidada
sens pensar ...

Mata al pare que es vellet
i te un peu dins de la caixa,
i a ma mare després d'ell,
i a mi, deixa'm viure encara.

Jo ara he vingut per vós
puix vostra hora és arribada,
que quan jo vindré per ells
ja serà una altra jornada.

Donzelleta com viviu tan descuidada
Sens pensar que la mort ve a l'hora menys pensada...
Donzelleta com viviu tan descuidada
sens pensar ...